

1. in fine. C. qui admitti, Angelus, Imola & Aleman. in leg. index posteaquam in fine ff. de re iud. & Barbat. in capitulo cum contingat numero 43. de officio delega. & hac auctoritate Bartoli adductus. in speie respondit Hieronymus Gabriel in consi. 183. numero 20. vers. minus obstat. lib. 2. t clausulam hanc scriptam in Breui Apostolico: confirmamus statuta & ordinaciones praedictas: & omnia & singula in illis respectie contenta: & inde secuta quacunque licita tam & honesta &c. respectu illorum verborum, licita tamen & honesta, referri ad ea, quæ expressa non fuerant in ipso breui, de quibus non cognovit Papa. Et traditionem hanc comprobavit Gabriel similibus traditionibus ex Oldrado in consil. 330. in fine. Alex. in consi. 193. colum-vlt.lib. 2. farne: hoc est Gomezio in regul. cancellaria, regula, de iure quasito non tollendo. quæst. 1. num. 41. & Parisko in consi. 70. nume. 12. lib. 1. ut apud eos & accedit quod quando clausula, t quæ non potest stare per se posita est in fine, referri ad actum & dispositionem immediatè præcedentem. Ita Bartolus in leg. ult. num. 1. versi. si enim ff. de rebus dubijs, & ibidem Socinus, Alex. in consi. 158. numero 7.lib. 6. Decius in cor. 92. numero 2. & Socin. iun. in consi. 3. numero 41. lib. 1. consi. 26. numero 5. lib. 3. porro certum est, quod clausula illa: licita tamen & honesta, stare non potest per se. Referri ergo debet ad immediate præcedentia, nempe ad illa verba ac prout illa concernunt omnia, &c.
2. V M M A R I V M.
3. Sententiam latam contra possessorem primogenituræ, non nocere alteri.
4. Sententiam latam in causa Majoratus contra patrem, non nocere filio nu. 3.
5. Sententiam latam super Regno, nocere filio succedente in re hereditario. nu. 5.
6. Sententiam latam contra possessorem primogenituræ, ei nocere qui succedit immediate ei, non illi primo qui constituit primogenituram.
7. Sententiam nocere successori distinguendum esse de condemnatione, an absolvitoria sit sermo.
8. Sententiam retractari ex testamento nuper reperto. Rem indicatam non retractari ex instrumentis nuper repertis, nisi sit testamentum.
9. Ignorantiam iusta instrumentorum nuper repertorum rescindi rem indicatam, per restitut. in integrum.
10. Ignorantiam instrumentorum nuper repertorum probari iuramento.
- Instrumento probari, instrumenta nuper reperta.
- Instrumenta denuo reperta, probari iuramento.
11. Fideicommissio præscribi per possidetem 30. anno. 60. fide prescriptionem 30. anno. excludere positionem 60. fideicommissi falli contra eos qui agere non potuere, vel quia ne dum nati, vel quia ignorauere. nu. 12.
12. Primogenituram parum, à fideicommisso differre.
13. Proxiuorem tempore existentis testatoris admitti ad fideicommissum, exclusis nondum natis, cum conditio euenter ob casum alienationis, primogeniture.
14. Tunc & eo casu/restrictuas esse particulas.
15. Qualitatem adiectam verbo, intelligi secundum tempus verbi.
16. Legatum factum agnatis, intelligi de ijs qui erant agnati legati tempore.
17. Legatum factum liberis, intelligi de ijs tantum, qui ita erant legati tempore.
18. Relictum stare non posse in pendentia.
19. Fideicommissario vocato in casum alienationis, statim secuta alienatione acquiri ius, si fideicommissum acceptetur, & renocetur. nu. 24.

Initium à Domino.

C O N S I L I U M M C X V I I I .

Neadem causa illustris Dom. Aluisij Grotti, de qua superioribus mésibus respodi, tres adhuc excitata sunt acutæ dubitationes à præstantissimo iurisconsulto D. Ioan. Philippo Pellato acerrimo caufarum patrono, olim diligentissime auditore meo, quem nunc honoris causa nomino. De singulis ipsis dubitationibus dicam paucioribus, quantum fieri potest, quod sentio. Et prima quidem est dubitatio, an sententia lata anno 1557. a. D. Senatore Falcutio, qua absolvit Blanca & Rorarius a petitione Io. Iacobi fratris Petri Ioannis Pauli, qui egerat ad recuperatione dicti Castræ Rochæ Vallis Vrbarum alienati, noceat nunc Do. Aluisio, vt non valeat recuperare dictum Castrum. Hac de dubitatione respondendum est: prædictam sententiam non nocere præfato D. Aluisio. Et hoc quidem multis his rationibus.

- Primò, quia vera & recepta est doctorum opinio, t sententiam latam contra possessorem primogenituræ non nocere alteri primogenito, qui in ea suo iure, ex suaque persona tamquam vocatus, non vt hæres primogeniti prædecessoris successit. Ita sanè in specie & Claris terminis scriptum reliquerunt Decius in consi. 445. nume. 23. versi. secundum principaliter, Socin. iunior in consi. 18. numero 93. lib. 2. Tiraquellus in Tract. de nobilitate. cap. 37. num. 7. Marinus Frezia in Tract. de sub feudis. lib. 3. q. 9. Otarora Hispanus in summa nobilitatis Hispanica in secunda parte tertiae partis principalis cap. 8. nu. & Marcus Salon de Bace Hispanus in consi. 14. nu. 18. qui propriè respondit de t sententia in causa majoratus, hoc est primogenituræ lata contra patrem (sic colligitur ex subsequentibus verbis nu. 71.) vt non noceat filio etiam (quod fortius est t hæredi). Nec repugnat quod in terminis sententia lata in causa primogenituræ illa noceat etiam futuro successori primogenito: affirmant Oldradus in consi. 94. nume. 22. & 23. qui sic de sententia t lata super regno, contra Regem, vt noceat eius filio primogenito. Alber. in prohemio digestorum. §. disciplini. n. 17. versi. & ex prædictis & nu. 18. & in l. penul. col. 4. versi. pro parte filiorum, & versi. Ex quo concluditur C. de donat. inter virum & vxo. Ancha. in cap. licet. n. 17. de voto. Boer. in q. 25. col. pen. versi. & etiam qd. sententia. Tiraquellus de iure primigen. q. 35. nu. 17. & Rolandus in consi. 92. nu. 10. lib. 4. Non inquam repugnat prædictæ auctoritates: cum loquantur de primogenito succedente Regno, in quo dicitur succedi hereditario, atque ita tamquam hærede t prædecessoris, sicuti prædicti doctores aduentunt, præfertim Tiraquellus in dicta q. 35. numero 3. 4. & 5. & latè Otarora Hispanus in Tract. de nobilitate in secunda parte tertiae partis principalis. cap. 8. nu. 1. nu. 3. & nu. 7. Ita

Ita declarari & intelligi possunt Antonius de Padiella in l. vnum ex familia. §. si de falcidia num. 17. de leg. 1. Vasquius de successionum creatione lib. 1. §. 6. nu. 28. Didacus Couarr. in libro pract. quæstio. cap. 13. num. 6. & Ludouicus Molina in libro 4. de Hispano: primo gen. cap. 8. nu. 3. vt scilicet loquantur quando iure hereditario succeditur in primogenitura, vt scilicet nouiter succedens esse debeat immediate t hæres sui antecessoris, cuius personam dum representat, non potest eius factum improbat eique contravenire. cum a matre C. de rei vend. cum multis similibus, quæ congregati in consi. 89. lib. 1. Diuersum est in casu nostro, in quo D. Aluisius non succedit tanquam hæres sui immediati antecessoris. Sed illi primo, qui primogenituram constituit & reliquit. Et quo in casu loquantur doctores supra pro nostra hac parte allegati.

Secundo admiso (citra veri præiudicium) quod sententia condemnatoria t lata contra reum conuentum de qua prædicti doctores loquuntur, noceat successor, attamen absolvitoria, de qua nos agimus, non nocet. Ita in specie respondit Decius in consi. 445. num. 38. & 39. & illi accedunt Baldus in l. ingenuum. ff. de statu hom. & in l. 2. col. 2. C. quibus res iud. non nocet, Albericus in l. diu. §. 1. ff. de libera. causa Abbas in capit. penul. nu. 19. de r. iud. Alex. in l. sepe. nu. 56. ff. de re iud. & prædictos refert & sequitur Didacus Couarr. in libro practica quæstio. cap. 13. nu. 4. versi. quartò ex his deducitur.

Tertiò admiso etiā (citra veri præiudicium) quod etiā sententia absolvitoria noceat etiā successori in primo genitura: nihilominus in casu nostro succursum est Domino Aluisio per in integrum restitutionem, quæ operatur vt predicta sententia retractari debeat. Nam & si res iudicata rescindi minimè possit propter instrumenta de novo reperta. l. Imperatores. ff. de re iud. l. sub specie. C. eo. & cap. suborta extra eo. tit. Veruntamen retractari t ob testamentum de novo repertum, sicuti affirmant Accurius, Bartolus, Baldus, Fulgosi, Romanus, Socin. sen. Felinus, Curtius Senafon, & Eugenius, quos refert & probat Sfortia Oddo in tract. de restitutio. in integrum. q. 73. art. 4. num. 67. versi. sed contrarium. Et accedit, quod ob iustæ causam ignorantia t instrumentorum deinde reportorum retractari t sententia, mediante restitutio in integrum. Ita Oddo in dicta q. 73. in secundo articulo. num. 34. & in art. 3. num. 53. versi. sed contra est communis. qui huius opinionis refert quam plures. Quod vero testamentum authenticum fuerit à D. Aluisio de novo repertum eius iuramento, t credendum est, quemadmodum post alios scripti in lib. 2. de arbitriis iud. casu. 241. nu. 3. & 4. & alijs comprobant Sfortia Oddo in dicto tractatu de restitut. in integrum q. 73. art. 4. num. 27. & 28.

Secunda est dubitatio, an D. Aluisio recuperare volunti dictum Castrum Rochæ obstat temporis præscriptio, quæ assurit tutus D. Grimaldus nunc dicti Castri possessor. Et non obstat dicendum est. Nam l. 1. cet cursus & præscriptio t triginta vel quadraginta annorum reddat tutum possidentem bona subiecta fideicommisso, & primogenituræ. (Hæc nihil vel paru inter se differre scripsi post alios in consil. 915. nu. 1. li. 10. titu. & bona fide aduerteris hos, quæ alienarunt. vt post alio tradit. Ludouicus Molina in libro 4. de Hispano: primogenijs. cap. 10. nu. 2. versi. secunda cōclusio. Et de bonis fideicommissi idem scribunt Boer. in q. 42. num. 35. Berous in cap. Raynutius, nu. 4. de testam. & Petrus Antonius Petra in tracta de prohib. fideicom. aliena. q. 14. numero 159. Et accedit Castren. in consilio 158. Visa suprascripta facti lib. 2. Veruntamen nil operatur contra succedentes t in ipsa primogenitura qui impediti fuerunt, agere vel

ergo

quia nondum erant nati, vel quia ignorauunt alienationem factam, & tempus currere, sicuti tradunt Rodericus Suarez in alleg. 3. Decius in consi. 445. nume. 47. & alij nonnulli, quos refert & communem testatur Ludouicus Molina in l. 5. de Hispano: primogenijs cap. 10. nu. 2. Et illis accedit Melchior Palaez in Tract. maioratum in quarta parte. q. 2. 1. col. 1. & 2.

13 qui multis probant idem esse in t præscriptione fideicommissi, quod primogenitura quæ nihil vel parum differe iam diximus). Et de fideicommisso idem scribit Petra in dicta q. 14. num. 202. qui eiudem sententia refert Alciatum in resp. § 44. nu. 15. secundum impressionem antiquam Lugdunensem.

Tertia est dubitatio, an ad revocationem dicti Castri alienati admitti debeat solus D. Aluisius, vel etiam D. Ludouicus filius D. Io. Iacobi Respondendum est, admittendum esse D. Aluisium solum: Quando quidem tempore quo facta fuit dicta alienatio, atque ita evenit casus fideicommissi, sive deuolutionis & successionis in humanis erat, vt & nunc est dictus dom. Aluisius, Natus vero non erat, immo nec conceptus do. Ludouicus, & ob id vel ipsa clara testatoris dispositio admittendum est ipse Do. Aluisius excluso dicto. do. Ludouico. Ita enim disponuit testator. Et casu quo dicti eius filij ad superos migrant, sine filiis legitimis & naturalibus: vel ipsum locum Rothæ quandcumque & qualitercumque in alias personas transferunt, tunc & eo casu vulgariter, pupillatiter & per fidicommissum, & omni meliori modo, quo potest, substituit volunt & ordinavit, & vult & ordinat ipse testator, prædictum Castrum Rochæ perueniat, & peruenire debeat pleno iure in maiorem natu proximiori tali decedenti sine filiis legitimis masculis de familia Trottis, &c. Illis verbis, tunc & eo casu, restictius significantibus tempus & casum mortis illius primogeniti possessoris decedentis sine filiis masculis; ac etiam casum alienationis & translationis in alia personam extra familiam, vocavit testator maiorem natu, sive primogenitum t proximiorem alienanti existentem eo alienationis tempore, sicuti in specie respondit Castren. in consilio 16. Viso puncto & dubiis elicitis, numero quinto, versic. pro hoc facit. lib. 2. quem sectus sum in consilio 413. numero 33. versiculo, octauo in specie libro tertio & in consilio 556. numero 17. versic. octauo & ultimò. Idem respondit Alciatus in resp. 594. numero secundo secundum impressionem Lugdunensem: & sensi Peregrinus in Tract. de fideicommisso art. 22. nu. 73. circa principium; & si alter script. Petra de prohib. fideicom. aliena. q. 11. nu. 590. Respondit sane Castren. de hac factis specie. Testator instituerat hæredem Bartholomæum filium. Et si ipse Bartholomæus decessisset sine filiis masculis reliquerat quædam nemora filiis suarum filiarum. Quod si vero dicta filia non habuissent filios, tunc & eo casu voluerat quod dicta nemora pertinerent ad filios Martini & Andreae. Contigit, quod tempore mortis dicti Bartholomæi filii hæredis instituti piædictæ filie testatoris nullos habebant filios natos vel conceptos: & si spes erat, quod ex dictis filiabus nasci potuerint. Respondit Castrensis dicta nemora per tinuisse statim ad filios dictorum Martini & Andreae, qui extabant tempore quo euenerat Conditio, hoc est mortis dicti Bartholomei sine filiis defuncti, non autem ad filios fortè conceptos & natos post euentum dictæ conditionis. Ea ratione motus est Castrensis, quia illa verba, tunc & eo casu, t referezantur ad tempus mortis dicti Bartholomæi hæredis. l. in substitutione filii ff. de vulga. & pup. subff. & propriea ad illud tempus restringebant dispositionem & vocationem, cum qualitas iuncta verbo intelligatur secundum tempus verbi l. in dictis. §. si extraneus ff. de noxa. actio. cum

ergo

Jacobi Menochij

ergo (inquit Castrensis) illi filia tempore mortis dicti Bartholomei hæredis non haberent filios, licet deinde superuenient, succedere non posuisse sed admittit debuisse filios Martini & Andreae consilii Castrensis, qui prius (prætermisssis dictis verbis, tunc & eo casu) dixerat: filios dictarum filiarum deinde conceperos & natos vel etiam ratione non posuisse admittit: & i. si cognatis ff. de rebus dubijs, vbi ad relictum & factum cognati in genere admittuntur illi tantum qui erant cognati tempore testamenti, vel saltem tempore mortis, quo tempore cedit dies legati seu conditionis existentes si erat conditionale. Qui verò neumero dictorum temporum essent cognati, Licit inciperent esse post, non vocarentur ad tale relictum: quia dies relicti (inquit Castrensis) cessit inutiliter quo ad eos. Et subiungit idem Castrensis hoc etia probari. I. si post mortem in prin. ff. de legis primo & l. generaliter, §. si homini libero. ff. de fideicom. liberta, & melius l. interuenit. ff. de condit. & demonst. vbi dicitur quod levatum factam liberis debetur illis tantum, qui erant liberi tempore quo dies legati cedit. Et prædictis iuribus & ratione moti Castrensem secuti sunt Alexan. in consil. 13. nu. 5. lib. 4. Socin. Sen. in consil. 73. num. 27. lib. 4. Alciatus in consil. 594. nu. 5. & 6. secundum impressionem antiquam lugdunensem, Alba in consilio 106. nu. 3. & 4. lib. 1. Crauet. in consil. 212. nu. 6. lib. 2. Petrus Antonius Anguifola in consil. 67. nu. 7. & 8. lib. 9. & Ludouicus Molina in libro tertio Hispano primogeniis cap. 10. num. 36. versi. Sed his omnibus non obstantibus.

Et hos quidem commemorai ac probauit in dictis consil. 413. nu. 3. lib. 5. & consil. 556. nu. 57. lib. 6. Et in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsum. 93. nu. 7. quo in loco eiusdem opinionis reculit Rotam Romanam in decr. 38. in prima parte & in decr. 379. nu. 11. in prima parte. Hieronymum Zanchium in l. hæredes mei §. cum ita in quarta parte. nu. 224. versi. Contraria ff. ad Trebell. & lo. Petrum Surdu in consil. 125. nu. 41. lib. 1. His nunc accedit Hierony. Gabriel in consil. 130. nu. 8. lib. 1.

Et hoc quidem in casu dicimus, statim quo facta fuit alienatio atque ita euenit conditio acquisitionis fuisse pro dicto D. Aluisio. Sicut affirmat Castr. in dicto consil. 16. nu. 5. versi. cum igitur iste, & versi. quatum. Ergo ad propositionem lib. 1. dum dixit & relictum stare non posse in pendentia, alias sequeretur (inquit Castrensis) absurdum, quod per multos annos & tempora esset incertum, qui deberent ad ipsum legatum & successionem admitti, quod dicendum non est argu. l. vlt. in fine. ff. communia prædiorum tam vrba: quam rustico: vbi dicitur defunctorum actus & dispositiones in suspensi state non posse & alij comprobauit in dicto consilio 412. numero vigesimoquarto. Et hoc maximè locu habet in casu nostro, in quo testator illis verbis, tunc & eo casu voluit statim post eventu ceditioonis Castru peruenire debere ad maiorem natu proximorē ut dixi supra. Nec repugnat qd in specie scribit Lud. Molina in li. 3. tertio de Hispano primogeniis c. 10. nu. 44. versi. sed quamvis &c. & nu. 45. cum dixit, prædicta locum habete posse, quando maior natu, sic que primogenitus & ante natu uitatem alterius proximoris rem alienatam reuocauit atque ita fideicomissum acceptauit: securus verò si non acceptauit, seu non reuocauit. Et huius opinionis refert Molina gl. in l. pto. §. fratre, de leg. 2. Castr. in consil. 24. lib. 1. consil. 247. In causa qua vertitur Sauona, num. 3. lib. 1. Fulgosum, Corneum, & Iasonem in l. quoties. C. de fideicom. nu. 1. & 2. fernam, Laudensem & Belusium & Præpos. in cap. 1. §. hoc quoque notandum de success. feudi Iraquellum de retraictu consang. §. 1. glo. 9. nam. 86. & Kuium in consil. 2. nu. 9. cum sequen-

tibus. lib. 2. Et accedunt Beretta in consil. 27. nu. 7. in fi. & nu. 8. & 10. Petra in tract. de prohib. fideic. alien. q. 11. nu. 591. & 593. vbi refert & ipse Fulgosum, Cornum, & Iasonem in d.l. quoties.

Nam respondet Castrensem loqui in casu, in quo tempore facta alienationis nullus extabat ex agnatis, cui dici posset delatum ins reuocandi: sed deinde fuerunt concepti, & inde nati, & cum essent ex vocatis a testatore competit ius reuocandi rem alienatam adhuc existentem apud eum, cui fuerat alienata. Et Castrensem sic declarauit in dicto consil. 412. nume. 49. vbi nume. 46. sic etiam intellexi loqui Tiraquellum & alios ab eo allegatos. Diuersum est in casu nostro in quo tempore facta alienationis exituit D. Aluisius, cui delatum fuit ius reuocandi dictam alienationem. Et hoc casu ad exclusionem. D. Ludouici sufficit, quod ius reuocandi Castrum alienatum sit ius reuocandi, & si expresse ius non acceptauit, nec reuocauit, aut reuocare tentauerit: cum ad D. Ludouicum, qui tanquam mortuus tempore alienationis facte dicitur a D. Aluisio exclusus. Et non esse quærendum, an D. Aluisio acceptauerit vel non expresse predictu ius & respondit manifeste Alciatus in respon. 594. numero 6. versi. nec operæ pretiu, qui vel ea ratione, hoc affirmat;

2 quia non volum in fideicomissu & particuli transit dominium statim, & incontinenti quo euenit casus l. Tiro, ff. de furtis. Sed etiam in fideicomissu universali. l. cogi. §. idem Mætianus ff. ad Trebell. & l. 3. C. de fideicom. & scribunt omnes in l. cum filiofamil. de leg. 1. Et his responderet Rnino in dicto consil. 22. num. 9. cum sequentibus. l. 2. allegatus à Molina: cum nil plus scriptum reliquerit Ruinus quam Castr. Nec repugnat, quod ex eodem Castrensi in dicto consilio 247. col. 2. versi. admittuntur, ergo dyntaxat, scribit idem Ruinus in dicto consil. 22. nume. 12. versi. & istud etiam clariss. quod agnatus, qui rem alienatam recuperauit, tenetur cum agnatis postea natis participare. Nam respondet Castrensem solum dixisse, agnatum & illum, qui rem recuperauit, teneri canere de re illa testiuenda post mortem suam agnatus postea conceptis & natis, eueniente casu fideicomissi propter mortem, non autem propter alienationem, iuxta l. peto. §. fratre, de leg. 2. quem Castrensis ipse alegat: sicuti declarauit in consil. 413. nu. 48. lib. 5. & in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsum. 93. nu. 8. & accedit Alciatus in d. §. fratre, nu. 6. qui sic responsu illud declarat.

Non etiam obstat auctoritas illa Beretta in dicto consil. 27. nu. 7. in fine, & nu. 8. & 10. & Petra in dicta quæstio. 11. nu. 391. qui dixerunt, requiri acceptance agnati, vt dicatur ei acquisitionis ius & reuocandi rem alienatam ad exclusionem agnatorum deinde natum. Nam respondet primù à Beretta & Petra dissentire Alciatum in dicto respo. 594. nu. 6. versi. nec operæ pretiu. Dissentit etiam Peregrinus in tract. de fideicommissis art. 22. num. 18. qui in specie damnat Petram. Respondet secundò rationem per persam à Beretta & Petria non esse veram: dum iniqui paria esse non extare; & non succedere, siveque excludi repudiatione; quia in casu nostro, agnatus, siveque Dominus Aluisius non dicitur repudiasse: sed supercedisse ab agendo ad reuocationem dicti Castr., cuius do-

25 minium & iust reuocandi in eū transiit statim facta alienatione, exercitum verò ipsius iuris & actionis, & si haec tenus distulit, non tamen ipsum ius & dominium amisit. Non enim Do. Aluisius vel verbis, vel factis, quibus induxit repudiatio, vt post alios scripsi in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumptio. 102. declarauit, se non acceptare hoc fideicomissum. Et ius reuocandi dictum Castrum alienatum.

S V M.

Consilium MCXIX.

35

S V M M A R I V M.

- 1 Fideicomissi restituendi casum euenisse qui dicit probare debere.
- 2 Successionem ab intestato mortuorum fratrum sibi deberi afferenti plene probandum esse, non præsumptiu, numero 3.
- 3 Successionem fratris vendicantem, eo quia dicat sine filiis mortuis, plenè id probandum ei esse.
- 4 Mortem alleganti pro fundamento probandam esse.
- 5 Mortem probari per explorationem.
- 6 Mortem probari, eo quia perquisitione facta in loco vbi habitabat, non fuit repertus.
- 7 Mortem satis probari ex eo, quia quis per diligentem inquisitionem non fuit repertus.
- 8 Mortis perquisitionem, & probationes fieri debere ea citato de cuius dannio agitur.
- 9 Testes super morte debere examinari coram iudice, adhibitis interrogatoriis.
- 10 Probationem mortis præsumptiu, non sufficere cum agitur de succedendo.
- Mortem præsumptiu non satis esse probari, cum agitur de successione.
- 11 Mortem probari testibus qui rationes reddant, vt quia videantur affines lugubri vesti.
- 12 Fideicomissario agente contra grauatum ad restitutio nem satis esse probare testatorem possedisse bona, quæ vendicat.
- 13 Fideicomissario vendicante bona, ab eo qui pro herede, vel pro possessore detinet, satis esse probare testatorem detinuisse.
- 14 Fideicomissario vendicante bona à tertio possessore probandum esse bona fuisse in dominio fideicommissantis.
- 15 Instrumentum emptionis facta à defuncto probare dominium acquirentis contra hæredes venditorum, non tamen contra tertium, licet habentem causam ab illo.
- 16 Filii bona, præsumi patris fallit, nu. 18.
- 17 Filii bona non præsumi patris, quod tertium.
- 18 Librum astimi probare inter descriptum & describentem, vel consentientem.
- 19 Librum astimi non probare dominium, quod tertium facit tamen præsumptionem contra eum, nu. 22.
- 20 Dominum non probari testibus dicentibus eum possesse vti dominum.
- 21 Fideicomiso grauatum deducere debita soluta, funerali impensa, legata relicta, melioramenta legitima, Trebellianica. nu. 25.
- 22 Quocirca rectius Ancha. in cap. in præsentia nu. 3. de sponfalsibus ita scriptum reliquit. Secundo nota, quod non est sufficiens probatio t mortis alicuius; qui cum diligentia perquisitus non repertus. Ex hoc ramen diligit inquisitione oritur efficax præsumptio; quod non sit in vna Provincia sive Civitate ille qui perquisitoris ibi non repertus vt cap. causam & cap. cum olim de dolo & contum. Haec tenus Ancharanus, & idem eodem in loco scribit Abbas nu. 4. Præterea admissio citra veri præjudicium, quod exploratio, & cautela haec sufficiat ad probandum mortem eius, de cuius successione agitur: atamen nec recte ea vbi sunt ij actores. Cum concessa fuerit non vocatio, & citato Excel. D. Princeps Mirandæ reo conueto; sicuti citari t debuit, ex quo de eius magno præjudicio agebatur iuxta regulam l. de vno quoque ff. de re iudica. si enim Do. Princeps fuisset monitus forte passus non fuisset eligilllos explicatores nempe franciscum Balbinum, & Iolephum conanum sibi suspectos. Et rursus, adhiberi non debuit fides scipioni de Gatis Ioanni de Caualerijs, & alij interrogatis à dictis

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X I X .

DE tribus propositis dubitationibus agam paucioribus quam per me licebit: cum intelliga agi causam coram iuri sapientissimis qui nō delectantur multiloquio.

Prima dubitatio est, an venerit casus restitutioonis fidoicomissi relicti & constituti à D. Cæsare seniore testatore ad commodum & fauorem Dominorum Petri Iacobi & Annibalism nepotum ex Do. Hieronymo dicti testatoris filio ob defectum linea D. Ludouici alterius filij ciuilem testatoris. Et quidem respondendum est, casum non euenisse, cum non constet Carolum Regulum & Cæsarem iuviorem dicti Ludouici filios deceſſisse, nullis relictis filiis: sicuti prædicti auctores probare tenebantur, vt in specie post Imolam,

1